

Elisa Rimplers tale ved BUPL's kongres

Taler

Elisa Rimpler
Formand for BUPL

Dato

28. november 2024

Sted

Nyborg Strand, Østerøvej 2, DK-
5800 Nyborg

- 1 Sindssygt fint verdenshumør, synger Hugorm. Og jeg ved ikke med jer, men...

Det her (*peger mod skærmen med foto fra BUPL's stormøde for tillidsvalgte 2023*) er noget af det vildeste, som jeg har oplevet – at stå der i

- 5 Lokomotivværkstedet, efter mange års intensivt arbejde, Overfor 2.000 kampklare tillidsrepræsentanter.

“Hvad vil vi ha’?”

- 10 Og så svarede I prompte – ja, vi kan måske lige gentage – hvad svarede I?

“Mere i løn”!

Det er pædagogernes tur! Vi er mere værd!

15

Sådan lød det i 2018, 2019, 2020 – ja, helt frem til 2024. Vi satte en dagsorden, så ingen var i tvivl om pædagogernes uretfærdige og historisk betingede lønefterslæb.

- 20 Målet blev senere formuleret sådan her. Jeg citerer:

“Pædagogerne skal opleve et markant lønløft senest ved overenskomstfornyelsen i 2024”.

- 25 Og kære venner, vi gjorde det sgu!!

Vi kickstartede ligelønsalliancen. Vi fik det sort på hvidt fra Lønstrukturkomitéen: At pædagogernes løn halter bagefter. Vi kæmpede os til en 3-part – vi fik løftet lønnen.

30

Vi er et fællesskab, der skaber forandringer. Vi er et fællesskab, der skaber resultater. Vi er et fællesskab, der gi'r et sindssygt fint verdenshumør.

35

Kære gæster, kære kongresdelegerede – kære alle.

40 Det er helt særligt at stå her i dag. Det er nemlig 10 år siden, jeg stod her for første gang som formand og takkede for valget.

Det er 5. gang, jeg afgiver beretning på en ordinær kongres. 6. gang, hvis vi tæller den ekstraordinære kongres med i 2019, hvor vi besluttede at nu måtte det være
45 ”pædagogernes tur”.

Og det blev pædagogernes tur! 1.800 kroner om måneden til alle pædagoger på fuld tid. Et ordentligt indhug i vores uretfærdige lønefterslæb.

50 Penge, der er fuldt indfaset i 2026 – ikke i 2030 – og som tikker ind på kontoen. Og helt konkret viser os, hvad en stærk fagforening – og en stærk fagbevægelse kan.

Jeg er SÅ hamrende stolt af vores fælles bedrift. Vi satte os et mål, der i første
55 omgang så helt og aldeles umuligt ud. Og det blev en hård kamp.

I 2019 var der kun et enkelt parti, der synes det var en god idé med en ekstra lønpulje til kvindedominerende fag i den offentlige sektor.

60 Men med hjælp af gode alliancer, vedholdende aktivister i vores bagland og kloge politikere, kom vi i mål med en trepartsaftale i 2023. Det kan vi godt klappe ad en gang til!

Det er på sin plads med et stort TAK til alle jer, der var med til at gøre det
65 muligt!

Tusind TAK til kollegerne i fagbevægelsen, TAK for det fælles tryk – det *var* det meget lange seje træk.

70

TAK, Morten – som ny formand at påtage dig en utrolig svær forhandleropgave i treparten.

75

TAK også til jer, der i første omgang ikke selv fik noget ud af det, men alligevel hjalp til. Det gør mig stolt af at være en del af vores fællesskab i FH – Fagbevægelsens Hovedorganisation.

80

Og ikke mindst TAK til de partier, der pressede på – og regeringen – for at følge lønløftet til dørs.

Og til alle jer! [Kigger ud mod de kongresdelegerede]

Hold nu op, hvor er I fantastiske!!

85

TAK for alle jer, der har engageret og mobiliseret jeres kolleger, har gået i magenta og bordeaux T-shirts, delt og liket budskaberne om vores lønefterslæb, har stået til Tjenestemandstirsdag på Christiansborg igen og igen.

90

TAK til de 2.000 tillidsvalgte, der deltog på stormødet i Lokomotivværkstedet i København.

95

TAK til jer, der stod udenfor finansministeriet, når der var møder i Lønstrukturkomitéen eller trepartsforhandlinger – også når det regnede. I gjorde forskellen.

Tak, bare tak! Uden jer – ingen aftale.

I ved det godt.

100

Vores mission handler ikke alene om at forbedre vilkårene for den enkelte pædagog. Når vi kæmper med næb og kløer for minimumsnormeringer, der kan mærkes helt ude i den enkelte institution.

105

Når vi kæmper for sociale normeringer, for flere ressourcer i daginstitutioner, skoler og fritidsinstitutioner.

Når vi kæmper for et lønløft og en styrket pædagoguddannelse, en højere

pædagogandel, mere tid til forberedelse og bedre mulighed for faglig fordybelse.
110 Så handler det om rimelige og retfærdige vilkår, ja. Det handler om
anerkendelse, ja.

Men det handler også om noget, der er meget større: Når vi vil styrke
fagligheden, så handler det i sidste ende om en bedre barndom. Om en bedre
115 ungdom.

Det handler om, at vi som pædagoger har store ambitioner for det samfund, vi
gerne vil være. Det er vores faglige forpligtigelse.

120

Jeg hører nogle steder, at vi i BUPL skal udvise mere taknemmelighed. At “nu
har vi da fået så rigeligt med både minimumsnormeringer og et lønløft”.

125

Men, undskyld mig. Eller vor herre til hest (for det må man godt sige på vores
kongres). Det handler for pokker ikke om os og hvad pædagogerne “har fået”.

Det handler det liv vi tilbyder børn og unge. De børn, der taber, når
130 kommunerne sparer. Og sparer. Det handler om børn, der mistrives. Om
manglende tid til omsorg. Om pædagoger, der flygter fra faget.

Om det, der er langt større end os som faggruppe. Og ja – jeg gentager det lige:
Det handler om det samfund, vi gerne vil være.

135

Så. Vores kamp *er* ikke kun vores egen. Den er en kamp for et samfund, hvor
børn kan vokse op i et mere roligt tempo. Hvor unge har nogen at tale med, når
verden går i sort.

140 Et samfund med mere lighed – også for kvinder OG mænd, der arbejder i et
kvindedomineret fag.

Et samfund, der prioriterer ånd, dannelse, medmenneskelighed og omsorg.

145 Et samfund, der giver mere frihed til flere – også de, der IKKE kan bidrage –
eller ikke har en rød rejse!

150 Det burde være helt åbenlyst, at minimumsnormeringer er et absolut minimum.
En bund og en start.

Det burde også være åbenlyst, at ligeløn er vejen til at vi som samfund prioriterer omsorg – og får flere til at vælge fag som sygeplejerske, SOSU og pædagog.

155 Og det burde være helt åbenlyst, at hvis flere skal bakke op om vores samfundsmodel, så skal politikerne droppe al snak om taknemmelighed, men i stedet prioritere og højne kvaliteten i vores nære velfærd. Vores daginstitutioner, skoler, SFO'er og klubber, ikke mindst.

160 Det burde være åbenlyst, at vi har brug for et samfund, hvor det er mere attraktivt at blive og være pædagog.

Derfor blæser vi i dag til kamp for fagligheden. Til kamp for pædagogikken!

165 Vi er i en tid, hvor konflikter, krige og dyb splittelse præger verdensordenen. Det er nærmest blevet normalt at opføre sig som en kæmpe idiot. Ikke kun på Facebook og X, men alle steder.

170 Menneskerettigheder og konventioner er under opbrud. Demokratier er under pres. For mange er ikke en del af fællesskabet.

Viden er noget, vi tror på – eller ikke gør. Fake news er blevet hverdag. Dyder som barmhjertighed, tålmodighed og ydmyghed er for svagpissere.

175 Rollemodellerne er blevet hvem som helst – se bare på Andrew Tate, en voldtægtsforbryder, der har horder af børn og unge mænd som følgere.

180 Og den værste offentlige debat, du kan blande dig i, handler om feminisme! Så skal du se løjer, hvor mange trusler og svinske beskeder, du får.

Det tror da pokker, at vores unge har det svært! Hvem skal de vende sig mod, når de fremmeste rollemodeller er influencere på TikTok? Eller milliardærer, der kalder splittelse for politik? Og hvis en AI-ven på SnapChat er svaret, når man føler sig ensom.

185

Det er ikke godt, venner.

190 Der er meget i verden at bekymre sig om. Derfor skal vi styrke fællesskaberne og trygheden i, at de nære rollemodeller har tid nok. Og lige netop det, bekymrer også forældrene.

Forældrene er vores stærkeste alliance.

195 I 2019 gik tusindvis af forældre sammen med os ud på gader og stræder over hele Danmark for at få mere kvalitet i daginstitutionerne.

Vi kom et vigtigt skridt med minimumsnormeringer. Meget vigtigt. Og jeg tør slet ikke tænke på, hvordan det ville se ud uden de ekstra 1,6 mia.

200

Men, vi ved jo godt, at minimumsnormeringer alene ikke redder kvaliteten. Det ved forældrene også.

205 En ny undersøgelse viser, at forældrene kræver kvalitet. De vil have pædagoger med høj faglighed – og de siger at høj kvalitet i daginstitutioner er vejen til trivsel og balance i børnefamilierne.

Virkeligheden lever ikke op til forventningerne. Desværre.

210 Og nu stemmer de ressourcestærke mødre og den kreative klasse med fødderne. De går hjem. Står pokker i faglige ambitioner, manglende pensionsindbetaling og alt, hvad der hedder samfundsforpligtigelse.

215 De vælger den individuelle løsning og hjemmepasser. Drømmen om et liv, hvor de kan gå i legestue med børnene, bage det, der trender på internettet – og måske arbejde lidt om aftenen, bliver svaret. Det er drømmen om det simple liv.

220 På sin vis kan jeg godt forstå dem. Når de kollektive løsninger ikke svarer på vores behov og vi føler, vi er ved at drukne, så tager vi skeen i egen hånd. Og hvem under ikke forældre at være mere sammen med deres børn?

Problemet er bare, at det fleksible, individuelle valg langt fra er for os alle.

Det er ikke for den enlige mor eller far. Eller for en lang, lang række faggrupper,

der hver dag SKAL møde op på arbejdet, for at få hjulene til at dreje rundt.

230 Taxachaufføren, rengøringsassistenten, politibetjenten, havnearbejderen
radiografen, læreren, pædagogen og mange, mange flere. Helt afgørende
funktioner i vores samfund.

Et større kommunalt tilskud til hjemmepasning vil kun øge uligheden, udfordre
ligestillingen og betyde færre ressourcer til institutionerne.

235 Og værst af alt: det vil betyde, at en masse børn ikke bliver en del af fællesskabet.

Og jeg ved ikke med jer, men jeg bliver så ufattelig træt af at åbne avisen eller
LinkedIn og høre om det fleksible arbejdsliv med 4-dagsarbejdsuger, ingen loft
over barns sygedage, frugtordninger og god tid til “check-in” ved
240 kaffemaskinen!

Eller at man jo bare lige kan spare op, så man kan selvpensionere sig.

245 For det er altså stadig kun de få, der har mulighed for de privilegier – og det er
som om ikke forstår, at resten af Danmark – vi kan kalde det vagtdanmark – har
brug for en helt anden type løsninger.

Og det er stærke solidariske løsninger, der ikke efterlader nogen på perronen.

250 Lad mig rask væk pege på nogle af dem:

Et arbejdsliv og et arbejdsmiljø, vi kan holde til.

255 Mulighed for at bruge vores faglighed bedre – for os handler det om
forberedelse

At forældre kan være hjemme ved børnene, når de er syge – med
kompensationsmuligheder, der ikke affolker de kvindedominerede
arbejdspladser.

260 Seniorordninger og mulighed for at skifte spor, hvis hovedet eller kroppen ikke
kan mere.

Ordentlig løn og et ordentligt sikkerhedsnet, hvis vi SELV bliver syge.

Rum til at gå på pension imens vi endnu kan nyde vores børnebørn.

Og lad mig i øvrigt sige det her fra talerstolen i dag: De færreste pædagoger kan arbejde til vi er 70 år!

270

Allerede i dag er pædagoger i gennemsnit 64 år, når vi går fra. Hver 4. pædagog over 60 er på en form for helbredsmæssig ydelse, fordi kroppen eller psyken er slidt ned.

275 Og der er ingen Arne for pædagogen Bente!!

Ingen kære Arne for Bente.

280

Som jeg ser det her, har vi en bunden opgave – for hvem vil i fremtiden gå på vagt for Danmark og gøre en forskel for børn, unge, syge og ældre, hvis ikke vi som samfund prioriterer de faggrupper, der kan løfte den opgave?

Hvis vi som samfund ikke løfter de kollektive løsninger, der gør, at det kan betale sig at vælge, en uddannelse som fx pædagog?

285

Derfor SKAL det blive mere attraktivt at blive og være pædagog – og pædagogfaglig leder! *Enig??*

290

For nylig blev jeg af vores børne- og undervisningsminister inviteret med til Professionshøjskolen Absalon i Roskilde. Vi deltog i en musiktime sammen med knap 30 næsten nye pædagogstuderende.

295

Og ud over at give ministeren et godt indtryk af, hvad pædagogers praksisfaglighed går ud på – og at teorien netop understøtter de faglige valg – så fik vi også lejlighed til at snakke lidt med de studerende.

300

Hvilken mangfoldig baggrund de havde – fra den unge bilsælger, der drømte om at gøre en forskel for unge med selvskade, den voksne kvinde, der knap kunne tale dansk, men havde fået interessen for pædagogik, da hun selv blev mor – og til STX'eren, der havde fået blod på tanden efter 2 års erfaring som medhjælper i en vuggestue.

305 Pædagoguddannelsen har altid haft ry for at kunne rumme mangfoldighed, og at vi er en “mønsterbryderuddannelse” – og vi herinde ved om nogen, at der er mange veje til at blive en fremragende pædagog. Og sådan skal det selvfølgelig også være i fremtiden.

310 Det glæder mig, at regeringen lægger op til at prioritere pædagoguddannelsen. Stor ros for det.

Men – for at blive ved hesten – det er altså helt til hest, at regeringen med sin uddannelsesreform vil gøre vejen til en pædagoguddannelse nemmere med en 2-
315 årig EPX som hovedvej til uddannelsen.

Vi har ikke brug for turbopædagoger.

Virkeligheden stiller tårnhøje krav til pædagoger og vores faglighed, og så gør vi
320 altså de unge en bjørnetjeneste, hvis ikke vi også stiller høje krav til dem.

De unge skal ikke bare hurtigt igennem pædagoguddannelse, de skal også blive dygtige pædagoger.

325 Derfor siger vi rungende nej tak til EPX-turbo. Nej tak til turbo-uddannelser. PUNKTUM!

Det handler om fagligheden i det pædagogiske arbejde.

330 Det handler om den opgave, vi er sat i verden for. Det handler om det pædagogikken skal:

Om Aia i vuggestuen, der får tid og rum til at øve sig med at tage trøjen på selv – også selv om den ender med at vende med bagsiden ud.

335

Om Hassan, som skal mødes med faglig nysgerrighed, når han er frustreret over at skulle på legepladsen – og have hjælp til at blive en del af en god leg.

Om 3.B, der får hjælp til at være et godt klassefællesskab, hvor ingen er på tålt ophold – og hvor det at lære at løse de svære konflikter uden vindere og tabere,
340 bliver en del af dannelsen.

345 Det handler også om William og Anne, der mærker suset ved at være orker til rollespilsdagen i fritten – de glemmer sig selv i legen.

Eller om Katarina og Ivan fra Ukraine, som med tålmodig relationsarbejde hentes væk fra gadehjørnet og ind i klubben – til mødet med andre unge til madlavning eller filmaften.

350

Og om Else, der er på plejehjem og ikke husker så godt og derfor bliver frustreret – at hun bliver mødt med faglig tålmodighed og respekt.

Det er det pædagogikken kan.

355

Som inspiration og påmindelse om den pædagogiske arv, har I alle modtaget “Barndomspædagogiske trædesten”. En bog af Line Togsværd og Christina Haandbæk Schmidt, der *netop* sætter spot på vores arvesølv, på vores faglighed.

360 Jeg håber I vil læse den og ranke ryggen. Den handler om seks kvinder, der har været med til at definere den pædagogiske tradition, vi står på – og som er så unik, at man verden over ser på os som et pædagogisk forbillede.

De to forfattere skriver (jeg citerer):

365

“De arbejdede alle ihærdigt på at fremvise og argumentere for barndommen som en værdifuld og særlig tid i menneskers liv, som vi som kultur og samfund må værne om og engagere os i.

370 *Det gjorde de gennem et vedholdende praktisk, intellektuelt og kulturpolitisk engagement i at understøtte børns leg, liv og barndom i tæt dialog og samspil med det samfund og de kulturelle strømninger, som deres samtid og de selv var præget af.*

375 *De var optagede af legen, af børns virkelyst og særlige måder at være i verden på”*

Kort sagt: Barndommen har værdi i sig selv.

Bogen fortæller om en vigtig del af Danmarkshistorien.

380

Den viser os, at kampen for barndommens værdi, det gode børneliv og pædagogers anerkendelse er langt sejt træk, der kræver kontinuerligt fokus, styrke og vedholdenhed.

385

Pædagogikken er konstant under pres – også i de her år. Lad mig komme med nogle få nedslag:

390 *Læringsdiskursen* som en naturlig forlængelse af New Public Management, hvor vi skal gå flere kilometer på literen og kunne konkurrere med kineserne. Alle skal blive så dygtige som de kan – og vi skal øve og træne fra børnene er små.

395 Jeg tror også, I har lagt mærke til, at alle politikere er i gang med at lægge afstand til den dagsorden. Det er godt.

De taler om frihed fra statslige regler og bureaukrati – og mere frihed til fagligheden.

400 I den ånd fjernes opgørelsen af minimumsnormeringer på institutionsniveau. Pengene skal jo bruges på børnene, siger KL – selvom vi ved, at virkeligheden uden dokumentation hæmmer den demokratiske samtale om kvaliteten. Det er bagsiden.

405 Til gengæld har lektor og forsker Christian Aabro hjulpet os med at afdække, hvordan den faglige frihed har det ude i virkeligheden.

410 Aabros forskning viser, at de obligatoriske pædagogiske koncepter står i kø! En opfølgende medlemsundersøgelse fortæller os, at pædagogerne er ved at drukne under presset fra *Hjernen og Hjertet*, *TRAS* og *NEST*.

415 Faktisk fortæller de, at der bliver MINDRE tid til pædagogikken og mindre plads til den faglige dømmekraft. Og så har vi ikke engang talt om, hvad det koster!

Så, der lang vej fra vilje til mere frihed, til at vi rent faktisk får mere plads til at udfolde pædagogfagligheden i hverdagen.

Et andet nedslag er *sundhedsdiskursen*.

Det sunde resiliente/robuste menneske bliver i disse år fremelsket som aldrig før – og det biologiske ideal sniger sig ind alle vegne i sproget, også i pædagogikken.

425 Vi leder efter symptomer.

Og når den unge er trist eller vejer mere end skemaerne siger, så er det angst eller en forkert livsstil. Forkert – kan du høre det? Er du ikke sund, er du syg! Og hvem vil være det?

430

Aldrig har vi set så mange diagnoser. Aldrig har vi som pædagoger været presset af så mange børn og unge, der har brug for noget særligt – eller noget ekstra!

Og så er det da helt til hest, at vi bliver færre og færre pædagoger.

435

Måske har nogle af jer hørt radioteater-stykket “Søborggruppen”?

Stykket handler om en gruppe psykologistuderende som i 1984 beslutter, at de vil udradere pædagogers faglighed – og erstatte den med psykologi.

440

Simpelthen for at skabe nogle flere arbejdspladser til psykologerne. Det er et virkelig sjovt og konspiratorisk teaterstykke. Og skræmmende, fordi det rammer en sandhed.

445 Søgningen til pædagoguddannelsen er faldet med 45% siden 2016. 45%!

I år var der 1.300 flere, der søgte ind på psykologstudiet end på pædagogstudiet. 1.300 flere drømmer om at blive psykolog end om at blive pædagog.

450 Men når de unge taler om, hvordan de vil gøre en forskel med psykologstudiet, så lyder det ret meget som den forskel man gør som pædagog sagde en kollega til mig forleden: Til gengæld følger der både mere anseelse og en bedre løn med at blive psykolog.

455 Tankevækkende, ikk’?

Og det er jo ikke fordi der er noget galt med psykologer, slet ikke. Men, der er bare mere brug for pædagoger. Der brug for pædagogikken.

460

I en samtale med en politiker, blev jeg forholdt, at vores faglighed er for usynlig: “Ingen i administrationen peger på pædagogikken som et værktøj, der kan gøre en forskel”, var bebrejdelsen.

465 Men undskyld mig, når en statskundskaber griber ned i værktøjskassen, så griber de efter de værktøjer, DE kender: økonomi, jura eller videnskaben.

Vi, der er samlet her i dag, vi kender et andet værktøj – et værktøj, der virker, hvis den får de rette betingelser. Det er pædagogikken:

470

Blikket for, hvorfor kampen med striktrøjen har betydning.

Hjælpen til at blive en del af fællesskabet på legepladsen.

475 Konflikt håndtering som en del af dannelsen.

Suset og forglemmelsen i legen.

Ungefællesskabet, hvor man bliver set og mødt.

480

Viden om, hvordan frustration vendes til trivsel.

Det er det pædagogikken kan!

485 Men vi skal tale højt for at blive hørt! Når vi ud fra vores faglige ståsted med rette kritiserer koncepterne, der ødelægger vores dømmekraft. Den metode-anvisende forskning eller fondenes indtog i det pædagogiske felt, rejser systemet sig og viser tænder.

490 Vi bliver anklaget for at være “umulige”, u-samarbejdsvillige og urimelige. Men hvad nu, hvis vi har ret? Hvad nu, hvis nu det er noget, vi ved noget om?

Pædagogikken ér trængt. Men, den er også værd at kæmpe for!

495 Hver dag, er der børn, unge og voksne, der har brug for, at vi tager dem i hånden. Går foran, ved siden af – eller bagved.

500 De fleste har et godt udgangspunkt, heldigvis. Men vi møder også børn og unge i udsathed, børn fra fattige familier, børn som har et handicap/en diagnose – og børn, der oplever svigt eller vold.

505 Der er børn og unge med skolefravær – børn, der føler sig udenfor eller er på tålt ophold i klassen. Børn i mistrivsel. Det er børn og unge, der har særlig meget brug for os. Brug for, at der er en pædagog, der med indsigt lytter, ser og forstår. En pædagog, der er nysgerrig på de ressourcer, der altid er hos den enkelte eller i et fællesskab.

510 Svaret på, at så mange børn og unge – og voksne – har det svært i livet, er derfor ikke alene flere psykologer.

Svaret er heller ikke standardiserede koncepter, hvor voksne skal bruge tid på at placere et barns læring på en skala fra 1-4.

515 Nej, svaret er bedre fællesskaber, mere pædagogik – og plads til at bruge den rigtigt.

520 Vores ideal her i 2024 er det samme, som det var for børnehavepædagogikkens pionerer. De driftige kvinder, hvis arbejde, vi står på skuldrene af – Wulf, Rifbjerg, Sisgaard.

525 De var ikke nødvendigvis enige om retningen i pædagogikken – den skal være til diskussion hele tiden. Men de ville noget for og med børnene, familierne og samfundet. De tog barndommen alvorligt og dermed pædagogikken alvorligt. Ligesom vi gør.

530 Lad os derfor give hinanden hånd på, at kampen for pædagogikken skal stå endnu stærkere i BUPL. At vi vil slås for vores profession og faglighed. At vi vil stræbe efter at skabe en etisk forsvarlig praksis (som det hedder i vores etiske grundlag), og stå op for værdier som omsorg, ligeværd, professionel integritet og social retfærdighed.

Er I med på den? [kig ud i salen]

535 Kampen for pædagogikken kræver et stærkt BUPL. Derfor vil jeg nu se lidt indad:

540 Vi står i dag et stærkere og mere samlet sted end for 10 år siden. Vi er blevet mere modige og viger ikke tilbage for de faglige kampe, der virker umulige.

Så var vi jo aldrig kommet så langt med lønefterslæbet!

545 Og det bunder jo i, at vi finder styrken i fællesskabet. At vi kender vores værd, trods alt.

550 Vi samler os om en kæmpe faglig stolthed, ranker ryggen og fortsætter arbejdet – skridt for skridt. Hvis der er noget, vi er gode til, så er det at stå skulder ved skulder, at stå sammen, når det gælder.

Senest har vi sammen øget organiseringsgraden til hele 85 procent – UHØRT højt i en tid, hvor stort set alle fagforeninger oplever faldende organisering.

555 Det er en kæmpe præstation. Vi kan jo de vildeste ting sammen!

Men verden forandrer sig. Og derfor skal BUPL heller ikke stå stille.

560 På sidste kongres satte vi os det mål, at vi ville styrke alle led i kæden. Det er vi godt på vej til – og er nu klar til at tage de første vigtige beslutninger, der kan ruste os endnu bedre til det store lokale arbejde.

Med et budget i balance og som understøtter de vigtigste indsatser. Med en plan for at styrke viden og handling hos alle tillidsvalgte.

565 Og fast besluttet på at være en både nærværende og handlekraftigt fagforening, der kan fremme de bedste betingelser for pædagogerne og pædagogprofessionen – langt ind i fremtiden.

570 Vi skal videre ad den vej. Næste år mødes vi igen til en ekstraordinær kongres, så vi med rettidig omhu kan tage de nødvendige skridt til, at medlemmerne kan være helt sikre på, at vi også er et bæredygtig og handlekraftig BUPL om 10 år.

Det er vores opgave som landsledelse og kongres – og det ansvar tager vi selvfølgelig på os.

575

Sådan er det heldigvis i BUPL. Beslutter vi os for noget, så kommer vi i mål.

I de kommende dage kickstarter vi “Til kamp for pædagogikken”.

580

Pædagogikken er den lim, der binder os sammen. Det som definerer vores profession og faglige stolthed. Og det SKAL blive mere attraktivt at blive og være pædagog!

585 God pædagogik er nemlig værd at kæmpe for.

Til sidst vil jeg sige en stor tak til alle jer, der gør en kæmpe indsats:

590 Tillidsrepræsentanter, fællestillidsrepræsentanter, arbejdsmiljørepræsentanter og ledertillidsrepræsentanter. Alle jer, som gør en forskel på arbejdspladserne.
TAK.

Tak til bestyrelsesmedlemmer og faglige sekretærer.

595 Tak for konstruktivt samarbejde i formandsforum, hovedbestyrelse og lederbestyrelse. Tak til dig; Kristine – vores nye lederformand.

Tak for samarbejdet til PLS.

600 Tak til jer, vi deler pædagogernes hus med: A-kassen og PBU.

Og tak til vores dygtige ansatte i fagforeningerne og på forbundskontoret.

I gør alle en uvurderlig indsats for pædagogikken og pædagogernes vilkår.

605

Med disse ord vil jeg gerne sætte beretningen – både den mundtlige og den skriftlige – til debat.

Kilde

610 Manuskript taget fra bupl.dk med tilladelse fra udgiver.

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Beretningstale, Fagbevægelsen

Relateret

Christina Egelunds tale ved BUPL's kongres
28. november 2024

620

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/elisa-rimplers-tale-ved-bupl-s-kongres>

625

630

635

640

645

650